

Bạn Tri Kỷ

Đã có lần ta hạnh phúc vì nghĩ rằng mình đã có được một tri âm hay tri kỷ bên mình. Cùng sốt chia chuyện vui buồn, cùng thủ thi giữa đêm thâu, cùng ngọt bùi có nhau, cùng ném những cung bậc thăng trầm của cuộc sống.

Có những thứ tình trong đời người, tiêu biểu như tình yêu đôi lứa, tình vợ chồng hay tình bạn, tình thân...nhưng có một thứ tình mà ai ai cũng tôn vinh và trân quý, đó là tình tri kỷ ! Đó phải chăng là cái tình, cái cảm kết tinh của mọi thứ tình. Ai cũng cho rằng: mất bạn, mất chồng hay vợ....tuy buồn, buồn lắm.... Nhưng rồi đôi khi sau này ta có thể có cơ hội tìm được một người bạn mới, người chồng hay vợ mới....còn khi bạn tri kỷ mất đi, ta sẽ đau buồn gấp trăm nghìn lần và sẽ buồn da diết, buồn cả một đời.

Người yêu ta đôi khi chưa phải là người tri kỷ của ta, vì khi yêu là họ có sự chọn lựa, ưa thích, đam mê trong đó, hay đưa đến ý muốn chiếm hữu...hay bạn thân cũng vậy, họ thân với ta vì có những điểm tương đồng trong mối quan hệ với ta, họ ít gặp sự chống chế hay phê bình tranh luận của ta vì thường thì ta và bạn thân cùng về một „phe“ với nhau.

Với bạn tri kỷ thì cái tình cảm này đi xa hơn nhiều, vì nếu đã may mắn có được một người bạn gọi là tri kỷ thì chính người ấy là người mà ta mong tìm đến mỗi khi ta cần, ta gặp khó khăn, đau khổ...để được trải hết cõi lòng mình ra với người đó, được dựa vào vai người đó mà khóc ngon lành....rồi sau đó những muộn phiền sẽ nguôi ngoai...ta sẽ thấy nhẹ hơn.

Đôi khi có những suy tư thâm kín mà ta không có thể chia sẻ với ai, thậm chí với người đầu ấp tai gối bấy lâu, nhưng ta lại có thể trút hết ruột gan mình trước người bạn tri kỷ này.

Với người tri kỷ, ta có một thứ tình tâm giao âm nồng như tình yêu nhưng lại giữ gìn nâng đỡ như tình bạn thân. Đôi khi người tri kỷ còn bị ngộ nhận là người yêu mà người trong cuộc cần tỉnh táo để không bị đi quá đà.

Đôi khi ta không nói gì hết, nhưng người tri kỷ vẫn biết được ta nghĩ gì, buồn gì, vui gì, thích gì....Người đó không sợ ta khó chịu, giận hờn khi dám thẳng thắn phê bình những sai lầm, khuyết điểm của ta...và bao giờ cũng cho ta những lời khuyên chân thành, tốt nhất cho ta, người đó không sợ mất thì giờ khi kiên nhẫn lắng nghe ta kể lể những ưu phiền, những dự tính, những ước mơ đôi khi rất viễn vông...họ lắng nghe thật lòng mà không chế giễu, cười mũi hoặc tỏ thái độ khó chịu. Và bao phen họ âm thầm lặng lẽ đem đến cho ta những hạnh phúc mà không bao giờ kể công với ta. Với ta, họ là bờ vai ấm áp, bên bờ yên bình để ta tựa vào, cập bến dù ta đang ở trong bất cứ hoàn cảnh nào. Họ cùng đi chung với ta qua mọi khó khăn, sóng gió của cuộc đời.

Nói như vậy, không phải ta và người tri kỷ phải luôn đồng hành với nhau, luôn có nhau như hình với bóng, liên lạc qua lại thường xuyên....một khi đã là tri kỷ của nhau rồi thì yếu tố không gian và thời gian hình như không còn ý nghĩa với họ nữa, thật vậy, có khi cả một thời gian dài không thấy mặt nhau, thỉnh thoảng chỉ vài câu thăm hỏi khi gặp nhau, không cần phải nói với nhau thật nhiều, nhưng cả hai đều thấm, đều hiểu, đều đọc được sự suy tư của nhau. Đôi khi họ gửi cho ta một bài hát trên mạng, và khi nghe bài hát đó, ta dường như cảm nhận được tình cảm sâu lắng của người đó đang gửi gắm trong bài hát. Ta đi chơi xa đâu đó, mang về tặng người tri kỷ của mình một món quà nho nhỏ và người đó rất trân quý còn hơn các món quà đắt tiền của ai đó. Cả hai đều cảm nhận những thứ cho và được cho chứa chan đầy tình cảm và tấm lòng từ hai phía....Đôi khi sau những tháng ngày xa vắng, nhân một dịp nào đó họ gửi cho ta một tấm ảnh hai người chụp chung trong một dịp nào đó...làm lòng ta chùng xuống và ấm áp vô cùng...cảm thấy họ vẫn nhớ đến ta, không hề quên lãng ta.

Dù sau này, có thể hai người không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa, không còn có được những kỷ niệm như thuở nào nữa; người này vì cơm áo, hoàn cảnh gia đình, người kia vì lý tưởng phụng sự tha nhân, không thể cùng đồng hành chung với nhau trên các chặng đường đời...nhưng họ luôn nghĩ về nhau và nhớ đến nhau trong những ngày mưa lạnh cũng như khi nắng đẹp mùa hè...không ai bảo ai hay hẹn hò ai, nhưng cả hai đều biết chắc chắn rằng: ánh trăng mỗi đêm rằm đều đưa họ đến gần với nhau. Một khi đã có với nhau những tình cảm chân thật thì dù ở đâu đi nữa, trong lòng hai người vẫn luôn dành cho nhau những tình cảm tốt đẹp nhất để hiến tặng cho nhau, trao cho nhau mà không có bất cứ một điều kiện nào, nhớ đến nhau với những kỷ niệm không hề phai nhạt, người này đặt người kia ở vị trí trang trọng nhất trong trái tim mình.

Sống với vợ hoặc chồng ta có nhiều thứ chung lắm: chung giường, chung nhà, chung bếp, chung con, chung cả đường đi làm và chung cả lối trở về mỗi

chiều...nhưng đôi khi ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu một người „tri kỷ“ vì mỗi khi nghĩ đến họ ta thấy ấm áp mà không có một chút suy tư tính toán hơn thua chi hết.

Cho nên ta có thể nói: Vợ chồng là nợ, nhưng bạn tri kỷ mới là duyên, và hai chữ Nợ Duyên thường hay đi đôi với nhau. Đến với cái Duyên bằng cái ôm chân thành, cái siết tay thân ái, cái nhìn sâu vào mắt nhau để cảm nhận luôn có nhau cũng đã đủ thấy vui, thấy ấm cả lòng rồi, cũng quá đủ để hiểu lòng dạ của nhau.

Nói thì dễ, nhưng thật sự bạn tri kỷ là một người mà không phải ai cũng cũng có thể tìm được trong cuộc sống quá xô bồ như ngày nay. Có được một người tri kỷ là một điều rất may mắn trong cuộc đời. Đây là một sợi dây vô hình vượt lên trên tình bạn và thi vị hơn cả tình yêu. Đã có được rồi thì nên chăm sóc và trân quý cho tình tri kỷ luôn được dài lâu.

Thấm thía làm sao câu viết trong truyện tích Bá Nha – Tử Kỳ: “Cao sơn lưu thủy, tri kỷ khó tìm“. Hạnh phúc thay cho ai đó tìm thấy cho mình một người bạn tri kỷ.

Hiên trúc – đầu Hạ 2019

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [=bấm vào]

www.vietnamvanhien.org

